

Kıspetsiz küçük yağlı güreşçi

02.08.2017

(Cumhuriyet Yazarı, düşünce adamı, çevirmen, Ahmet Cemal de bu dünyadan ayrıldı, anıtı dikilecek muhteşem bir düşünce kültür adamıydı, okumadığımız çevirisi yoktur, Zerdüşt çevirisi Türkçe bir şaheserdir, nicesi öyle, adına hatırasına çeviri ödülleri konulmalı, bizleri yetiştiren soylu öncü insanlardır, bugün gazetelere baktım, Türkiye neyi kaybettiğinin farkında değil, felsefenin sanatın edebiyatın bu denli kuvvetli adamları aramızdan ne kadar sessizce ayrılıyor, hüznümüzün öfkeye dönüşmemesi mümkün değil...)

Bu yıl Kırkpınar'da küçükler kategorisinde hepimizi duygulandıran bir müsabaka yaşandı. Spor sayfaları enine boyuna yazdı. 12-13 yaşında kot pantolonlu yağlı güreşçi bir genç, çayırdaki başarılı bir seri çıkarıyor ve ilk üç turu geçiyor, dördüncü tura gelince, yine sıkı bir müsabaka çıkarıyor, ancak kıspet giymiş rakibi güreşçimizi kot pantolonunun gevşek paçasından tutup yeniyor. Rakibi kot pantolonunun gevşek paçasını avantaj görüp güreşçimizi bir hamleyle ters çevirince minik güreşçimiz yıkılıyor. Minik güreşçimiz çayıra kapanıp kot pantolon yüzünden yenildim kıspetim olsaydı yenilmezdim, diye için için ağlamaya başlıyor.

Güzel şeyler de oluyor kot pantolonlu güreşçinin ağladığını türbinden seyreden ünlü pehlivanımız Ahmet Taşçı çocuğu yanına çağırıyor ve gelecek yıl için bir kıspet hediye etme sözü verip minik güreşçinin gözyaşlarına teselli oluyor.

Böyle bir **'haber'** insanın içine işliyor siz de ağlamaklı oluyorsunuz ve ister istemez haber sizi de çocukluğunuza götürüyor.

Genç güreşçi mağlubiyetini **'nesnel'** değerlendirdi, suçu eksikliği zaafı 'kot pantolonuna yıktı, oysa siyasi ağbileri ve ülkemizdeki hakim zihniyete göre, **'günahlarım çok olduğu için yenildim'** diyebilirdi, ya da **'bir dahaki maça daha çok dua edeceğim, büyüklerimin ellerinden öpüp hayır duaları alıp öyle çıkacağım'** diyebilirdi.

Kramponlara karşı lastik bağcıklı ayakkabıyla çıkıp yenildiğimiz maç sonrası gizlice ağlamalarımızı hatırlıyorum, o yılların kramponları kaya gibi sertti ve ayak kemiklerimize bir tekme gelmesin acısı şişi aylarca dinmezdi.

Her maça korka korka çıkardık ama çıkardık.

2017 Türkiye'sindeki bu genç güreşçiyle kendi 14 yaşımı karşılaştırdım, nihayetinde ülkenin uzak bir köşesi 1970'li yılların henüz başı Trabzon'un kültürel imkanlarıyla büyüdüm ve çok hayal ettiğim meşhur bir yazar olmayı nasıl başardım.

Bu yoğun görüntü ve iletişim teknoloji çağına rağmen bu genç güreşçi benim o tv'siz telefonsuz yıllardaki kültürel imkanlarımı bulabiliyor mu, diye bir soru sordum.

Ondört yaşıma kadar Trabzon bana ne verdi?

Sinemada Sinbad Alibaba serisini Drakula serisini Benhur, Godzilla, Rüzgar Gibi Geçti, Jerry Lewis ve Yavru-Katip komedi filmleri serilerini ve western filmlerini izlediğimi hatırlıyorum.

Canlı olarak Beşiktaş maçını izledim, canlı olarak Cem Karaca, Durul Gence, bir çok pop grubu konseri hatırlıyorum, radyo

sanatçıları o yıllarda çok şöhretliydi, Sevim Tuna, Mualla Mukadder, Mustafa Sağyaşar'ı ve bir çoğunu sabaha kadar süren konserlerini izledim, ki Özay Gönlüm'ün konserinde ortalık yıkılıyordu.

Türkiye güreş şampiyonası, Türkiye boks şampiyonası, Türkiye judo şampiyonası, Üniversiteler arası atletizm yarışması, ordu milli takımımızın bir maçını, ki, Beşiktaşlı ünlü Yusuf'u orada izlemiştim, ve hatta bugünkü gibi ince değil kalın sopalarla yapılan Erzurum'dan gelen bir cirit müsabakası izlemiştim.

Mesela bugün çoğunu unuttum ama arkadaşlarla geceleri sahile indiğimizde topluca peşpeşe onbeş-yirmi şarkı söyleyebiliyorduk. Bugün yine çoğunu unuttum ama sınıfta ayağa kalkıp beş on şiiri ezberimizden okuyabiliyorduk.

Henüz 15 yaşında canlı canlı Demirel mitingi izlemiştim, İsmet İnönü'yü bir balkondan nutuk verirken izlemiştim, Erbakan'ı, Osman Bölükbaşı konuşmasını... Türk Solu tarihinin en büyük dönüm noktası 'tütün mitingini' ve sonrası çıkan olayların tam ortasında kalışımı.

O yıllarda henüz kitap ve yazılı kültürün içinde değildik, ama sözlü kültür muhteşemdi, annemin halalarımın keloğlanlı ve devlerle dolu masalları hiç bitmezdi, komşularımızın uydurma ve atma türküleri, babamın seriye takılmış nasreddin hoca fıkraları, ki, adettendi, ağızdan Nasreddin Hoca ismini kaçırın peşi sıra yedi fıkrasını anlatmak zorundaydı.

Az da olsa bir bellek vardı yani.

Teksas Tommiks serilerini kaçırmazdık, Sek Sek, Amatör gibi çocuk dergilerinin aboneliydim, mahallemizdeki Halk Kütüphanesi'nden Doğan Kardeş dergilerine bakardık. Günaydın Gazetesi'nin verdiği 'ustura' mizah ekini kaçırmazdık. Hürriyet Gazetesi'nin Pazar ekleri çok eğlenceliydi, Fatoş ve Basri ve Güngörmüş karikatür bandlarına mutlaka bakardık.

Ve akşama kadar canımız çektikçe oynadığımız sadece çocuklara ait büyük park sahası oyun alanımızdı. Çok zengin renkli sokakları vardı, pastacılar, kaymaklı, acıbadem, simit, ay çöreği, pideler, börekçiler, yelkenliler, mavnalar, gemiler, peştemalli köylüler, orak, tırpan, sepet, balıklar, çömlek, bakraç, hasır iskemleler, yazlık sinemalar, hamallar...

Bütün bunlar tadları renkleri adları olan nesnelere, her birinin belleğinizde bir hatırası vardı. Yoğurt çömleği görmemiş bir çocuk şimdi bir hikayemin içinde 'çömlek' kelimesini eksik okur, çünkü hatırası yok belleğinizde karşılığı yok.

BU DÜZ OKUYUCULAR YAZININ İÇİNDE 'PERİNÇEK' ARAR

Bütün bu renkli nesnelere merakım 80 sonrası şahit olduğum bir hadiseyle mesleğim haline dönüştü, bir doçent ağbimizin hapisane hatıraları, yazılı kültür ve sözlü kültür konusunda beni çarpmış ve çok düşündürmüş ve hikayeciliğimin merkezine oturmuştur.

Bir doçent ağbimiz hapse düşer ve adı bir suçluyla aynı kovuşta yılları geçer, adı suçlu her akşam doçent ağbiye bir sürü hikaye anlatır, bunun karşılığında doçent ağbimiz kovuştakilere anlatacak tek hikaye bulamaz.

Tahliye olup bir gün yanyana geldiklerinde eski anıları deşerler yine durum değişmez, adı suçlu hapis günlerini ballaya ballaya ve etraflıca anlatırken doçent ağbimiz iki cümleyi yanyana getirip bir hikayecik anlatamaz.

Doçent ağbimiz çok şey okumuştur ama neden anlatacak hikayesi yoktur, ya da hikaye anlatmayı neden beceremez?

Eski Hintli brahmanlar gibi Sokrates de yazıya karşıydı, söz, beyni daha canlı kıvrak tutuyor, yazı, boş bir güven verip ezberleriyle tembelleştiriyor.

Karadenizliler'in diğer yörelerde yetişen ve hatta en iyi okullarda okuyan çocuklar karşısında bir üstünlüğü vardı, aile içinde sokakta herkes hızlı ve çok konuşurdu, henüz iki yaşında çocuk, diğer yörelerdeki çocuklardan en az iki milyon daha fazla kelime duyardı ve bu zengin kelime arşiviyle büyüyen çocuklar seriye bağlanmış ve çok zekice cümleler kurabiliyordu.

Dalgası denizi deresi hamsisi tereyağı patatesi fasulyesi, insanı sanki, bu kaya kütlesi üzerine oturmuş şehir, hiç yer

çekimi yokmuş gibi insanı kudurtacak kadar hareketli yapar, için içine sığmaz, hırs basar.

O yaşlarda belleğimiz ne çok şeyi tutardı, bugün 2017 Türkiye'sinde bir akşam elektrikler kesilse Tayyip Erdoğan'ın 'Ey...!' inden başka belleğimiz konuşacak bir şey bulamayacak.

Disleksi, okuma zorluğu, ilk gençlik yıllarında İngilizce öğrenmemiş her insanımızda da İngilizceye karşı okuma anlama zorluğu aynı şeydir, o değişik kelimelerin ses ve görsel olarak beyninde karşılığı yoktur, öyle ki aynı ülkenin aynı dili kullanan insanları birbirlerinin metinleri karşısında okuma zorluğuna düşer, çünkü beyinleri başka tür 'şeylerle' doldurulmuştur.

Başkasının hatırasını okuduğunuzda (roman, hikaye) o hatıranın içinize işlenmesi için kendi hatıralarınızı çağrıştırması lazım, şayet belleğiniz bir bebek gibi boş ise, boşuna okursunuz.

Yazının amacı okurun bilgeliğini besleyecek çağrışımlar bulabilmesidir.

Kelimelerin yüzeysel kullanımı okuyucuda çok eksik şekilde 'anladım hissi'ne yol açar ki, günümüz okur-yazarın cehaleti buradadır.

Boş bir bellek için zeki kelimeler renkli cümleler hiçbir işe yaramaz.

Bu tür düz okuyucular için, okul öncesi çocuk eğitimi gibi, bu yazının içinde fare var, bulun bakalım, dediğimizde, daha çok eğlenirler, ya da çok uzak geçmişe dair bir hikaye yazsanız dahi bu düz okuyucular yazının içinde 'Perinçek' arar.

İnsan beyni çocukluğundan itibaren zengin bir masal hikaye resim söz arşiviyle beslenmemişse, ne yazarsanız yazın o beyne ulaşamazsınız.

Mesela Türkiye'de Ali dediğimizde okuyucunun zihnine önce Hazreti Ali gelir, Amerikalı okuyucunun aklına önce Muhammed Ali gelir, sonra tanıdığı bir Ali gelir, sonra Cin Ali gelir.

Uygarlığımız söz ve kelimelerin evrimiyle beynimizde örgütlenmiştir, dünyaya dair nesnel eşyalar renkler adlar beyninizde sizler büyüdükçe örgütlenir ve dünyada olup biten herşeyi bu zengin eşya ve söz birikimiyle değerlendirirsiniz.

Beyninizdeki adlar kavramlar olaylar birbiriyle ilişkiye girer, bir kelimeyi okuduğunuzda saniyenin yüzde biri bir sürede beyniniz belleğinizde o kelimeyi kıyaslayacak benzetecek depolanmış bir bilgi arar.

Sözcükler ihtiyaçlara göre şekillenir, at üstünde konuşanlar, dağdan dağa konuşanlar, zaman ve mekanın ve yaşının ihtiyaçlarına göre sonradan kodlanıp kelimeye dönüşecek sesler geliştirir, ki alfabenin kökenidir.

Sümer çivi yazısı Mısır hiyeroglifi yazısı öncesi dahi insanların bir yazı dili vardı, işte tören alanlarına dizdiğimiz taşların şekilleri işte kilimlerimizdeki desenler işte dilek ağacına astığımız çaputların renkleri düğümleri.

O PROFESÖR VE BU FETÖCÜLER 'MİSAL ALEMİNDEN' GELDİ

Her çocuk bir hasır bir kilim bir halı üzerinde büyür, o kilimin yolları renkleri stilize figürleri, her çocuk annesinin kucağında büyür, eşarabının oyasının kanaviçenin desenleri, henüz kodlanmamış arkaik kelimelerdir.

Bu resimlerin şekillerin renklerin her biri '**dil öncesi**' sembollerdir ve sonradan dünyayı tanıyacak anlamlandıracak belleğinizdeki inşaatın zeminini oluşturur.

Şayet bu zemin kat yeterince resim renk söz semboller adlar hikayeler ile dolu değilse bu inşaatın yedinci katına gelip profesör dahi olsanız okuduğunuzu anlayamazsınız.

Ancak...

Bir resimde çocuğa fareyi ve kediyi adını koyup anlatabilirsiniz, bu küçük fare, dersiniz, bu ördek...

Ama 'çünkü' kelimesinin adını koyarak öğretemezsiniz, çünkü, çünkü kelimesi bir eşyanın adı değildir, şöyle olur, '**fare çok**

ağlamış çünkü karnı acıkmış.... Çocuk çünkü'yü dolayımıyla kullanıp öğrenir...

Adı konmamış resmi görseli olmayan şeyleri öğretmek yani kavramların aletlerini öğretmek daha zordur.

Bu zengin materyal eşiği henüz çocukluk çağında masallar hikayeler aile ve sokak resim ve olaylarıyla görsel olarak yaşanmadan ileride karşınıza çıkacak metinleri okuyup anlamamız mümkün değildir.

Çömlek kelimesi yerine neden cihadı öğretmeye çalışıyoruz?

Bunları neden anlatıyorum, geçtiğimiz hafta gözlerimle şahid oldum, Fetöcü bir profesör, bunca gerçeğe ve trajik olaya rağmen, iman etmiş gibi Fetö'nün dünyanın ve İslam'ın kurtarıcısı olduğuna ve dünyanın gelmiş geçmiş en hayırsever evliyası olduğuna inanıyor, ve bu adam bir ekonomi profesörü.

Bu adamın hayatına bakalım, Fetö'nün başarısı '**boş belleklerdir**', eğer çocukluğunuzda sokaklarınız ve anne babanızla alakalı hatıralar varsa da onu dahi boşaltmanız istenir, yurtlarında TV seyrettirilmez, Fetö'den başka kitap okunması, sinema tiyatro sanat gibi boş işler yasaktır.

Dünyayı varlıkları eşyaları zihninizde canlandırabilmeniz için o eşya ve seslerin ve adların belleğinizde özel anıları olmalı, değil, bir tarikat yurdu, bu sesleri ve eşyaları zihninizden silerek işe başlar, peygamberimizin sözleri bin yıldır belleğe doldurulur ama o döneme ait bir su bardağının şeklini kimse bilmez merak da etmez.

Benim gençliğimde mesela, anlatacak hikayesi olamayan-konuşamayan-oyun bilmeyen beyni boş çocuklara '**ne kadar efendi**' denirdi?

Bellekleri bomboş bu çocukların zihinlerinde hayatı canlandıracak izler ipuçları bulmaları mümkün değil. Kelimelere kişisel duygu gömlekleri giydirecek bellek malzemeleri yoktur.

Mesela bu deneyi siz de yapabilirsiniz, arkadaşlarınızla bir masa etrafında konuşurken ağzınızdan '**zehirli böcek**' kelimesi çıktığında, diğer arkadaşlarınızın her biri böcek çağrışımıyla kendilerinin de yaşadığı anlatacak bir böcek hikayesi mutlaka bulur, ancak diyelim bu cemaat eğitiminden geçmiş çocuklarla dolu bir ortamda '**böcek**' kelimesi geçtiğinde suskun kalırlar.

Bir kitap okuduğunuzda kelimeler ışık hızıyla sizi dünya seyahatine çıkartır, ama bu arkadaşlar, oldukları yerde donakalırlar, sıkılır kitabı bırakırlar.

İlkel insan vahşi hayvanların ayak izlerinden korkuyordu bu yüzden ayak izlerini taklit edip (kelimenin kökeni) resme çevirdi, korkularını kabile üyelerine başkalarına da bu sembollerle aktarmak istedi... Vahşi hayvanın ayak izi gerçek varoluşsal bir korkudur...

Ama mesela bu Fetöcü çocukların korkuları başka, zihinleri, gerçek nesnelere değil '**misal aleminin**' görüntü ve kelimeleriyle doludur, bu yüzden PKK ya da Amerika'dan değil Fetö'nün bedduasından korkarlar.

Zihinleri kainat, evliya, sahabe, cihad, dua, namaz, cennet, cehennem, vs. gibi başka alemlerin adları sembollerle tıka basa istiflenmiştir.

Misal aleminin bu kavramlarından hiçbiri bir '**çömlek**' değildir, çünkü çömlek kırılabilir, yeniden üretilebilir, başka çömleklerle kıyaslanabilir, bir işlevi vardır, bir şekli vardır, ağırlığı vardır, bir kapasitesi vardır, evrende kapladığı bir yer ve kapasitesi vardır ve kültürünüzle ve sizinle özel anıları vardır, susuz kalırım suya ulaşamam korkusu ilkel insana çömleği öğretmiştir, uygarlığın bu en arkaik eşyaları en köklü korkularla baş edilmek içindir.

Diyelim yeni bir kelime bakraç'ı ya da kaseyi bardağı öğrendiğinizde, çömleğe benzeyen herşey belleğinizde çömlekle diğer çömlek benzeri eşyalarla ilişkiye girer, mukayese yapar, zihninizde gerçek bir fotoğraf canlanır, kelimeler zihninizde işte böyle karşılıkları bulur, okuma anlama böyle kolaylaşır ve içselleşir.

Çömlek kırılabilir ve zihninizde kırılmanın ne olduğunu bilirsiniz, ancak, misal aleminin kavramları cennet cehennem sahabe evliya kırılmaz, dökülmez...

Ve mesela '**cennet**' böyle değildir, cennet dokunulmazdır, mukayese edilmez, yeri tartışılmaz...

Misal aleminin ve gerçek alemin bu kavramlarını evimizin mutfağı ve annemizin misafir odasıyla daha güzel anlatırız.

Mutfakta gerçek nesnelere vardır, bıçaklar çatallar öğütücüler vardır, her bir nesneyi diğeriyle karıştırabilir yeni ürünler tadlar pekala elde edebilirsiniz.

Ancak annenizin misafir odası, dokunulmaz, girilmez-çıkılmaz, törensel bir mekandır, ne işe yarar soramazsın, niçin boş duruyor sorgulayamazsın...

Misal aleminin kavramları peygamber, kainat, yaratılış, sahabe, bunlar, belleğimize yapışmış kalmıştır, bu kavramlarla üretim yapılmaz, düşünce üretilmez, bir fikir ileri sürülmez.

Ama annenizin misafir odası mutfak gibi hiçbir şey üretmez ama bir 'otorite' kurar, karışamazsın, üstelik otoriteyi olmayan şeylerle sizi korkutarak yapar.

Misal alemi zaten üretmek değil otorite kurmak içindir.

Misafir odasında hiçbir şeye el değdirilmez, eksilmez, çoğalmaz, başka şeylere benzetilmez.

Ama hayat, yaratılan bu dünya, eşyaları adları şekilleri renkleri tatlarıyla mutfaktır.

Mutfak aletleriyle dolu zengin bir belleğiniz varsa mutfakta yiyecek hiçbir şey olmasa da arayıp bulursunuz icad eder bir şekilde üretebilirsiniz ve açlık çok köklü bir duygudur.

Karikatürler yazılar sinemalar arkadaşlar aileniz çevreniz size çocukluğunuzdan beri sırf okuduklarınızı anlamamız ve yaşadığımız dünyanın ne olduğunu kavramamız için çok ama çok zengin bir malzeme sunar, insanlar aç kalırım yalnız kalırım korkularıyla nesnelere ilişkilerini arayışlarını çoğaltır.

Şayet ilk gençlik yıllarından beri bu çocukları hayattan eşyalardan adlardan sokaktan izole eder kapatıp o boş beyinlere de misal aleminin cinleri şeytanlarını doldurursanız, o çocuk, artık bir ömür boyu, okuduğunu anlayamayacak yaşadığı dünyayı göremeyecektir.

Ve bu Fetöcüler nerden geldi bu kadar casus bu kadar ihanet nasıl oluyor diye aklınız almaz şaşırıp kalırsınız.

O profesör ve bu Fetöcüler '**misal aleminden**' geldi.

Gayb dünyasından.

'**Olmayan**' ama '**varsayılan**' bir dünyadan.

Acı ve işkencelerle dolu hapse düştüklerinde dahi ziyaretlerine çocukluklarında bıraktıkları kasabadan bir çocukluk arkadaşları değil, ziyaretlerine gece vakti '**misal aleminin kahramanları**' Hazreti Yusuf'lar gelir.

Disleksi, bir beyin bozukluğudur.

Beynin anlama görme kavrama belleğiyle ilgilidir, kelimeleri oluşturan gerçek nesnelere beyninizde çocukluğunuzdan beri oluşmamışsa, dünyayı ve nesnelere okuyup anlamamız zorlaşır.

Boşuna lafı uzatmayın, sesli ve görsel anı depoları yoktur, bu yazıda ne söylediğimi, çömlek'in ne olduğunu neyi ifade ettiğini, çömlek'i üreterek yola çıkan uygarlığımızın bu en eski hikayesi söz ve yazıyla bir şey anlatabilmeniz mümkün değildir.

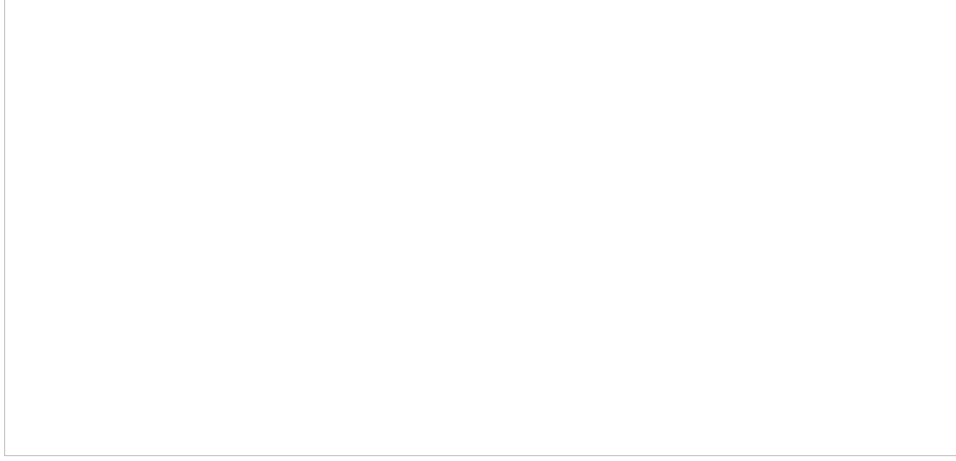
Bir ülkenin en sert güvenlik korkularını ve tedbirlerini bu dini gevşek kavramlarla boşalttınız, ve paçanızdan yakalandınız.

Ve şüphesiz, genç güreşçinin Kırkpınar'da kışpet giymiş rakibine yenilmesine sebep **'kot pantolonudur'**.

Faiz lobisi ya da kontrollü darbe değildir, istediğiniz kadar söyleyin anlamaları mümkün değildir, ama, peygamberimiz bu gece Silivri'de sizi ziyaret edecek deyin, hepsi inanır...

Nihat Genç

Odatv.com

Nihat Genç

Diğer Yazıları

Ergenekon operasyonu sahiden başarısız mı oldu

02.07.2019

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" demeye devam edecek misiniz

28.06.2019

Badeci şeyhin siyasetteki adamları

15.06.2019

Nihayet bir takım kurduk

09.06.2019

Cellatsız saray çok yaşamaz

08.06.2019

Yarattıkları canavarlarla artık baş edemiyorlar

07.06.2019

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Menteş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşak

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

